

Arrest

nr. 194 684 van 8 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 september 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Nederlandse partner in een wettelijke samenwoning.

Op 23 maart 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden alsook tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissingen. Zij werden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 23 maart 2017 en zijn als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.09.2016 werd ingediend door:

Naam: E.B. Voorna(a)m(en): M. Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1982 Geboorteplaats: (...) Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis § 2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: (...) f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen".

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Antwerpen / District Borgerhout weigerde op 28.06.2013 het huwelijk voltrokken te Marokko op 30.10.2012 tussen de heer B. M. van Marokkaanse nationaliteit en mevrouw E. N. van Nederlandse nationaliteit naar aanleiding van het negatief advies dd. 27.06.2013 van het parket van de procureur des Konings te Antwerpen. Betrokkenen kozen daarop voor een wettelijke samenwoning in plaats van een huwelijk. Nergens uit het dossier blijkt dat zij de beslissing van de burgerlijke stand hebben betwist voor de rechtbank van eerste aanleg, vandaar dat intussen de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand kracht van gewijsde heeft gekregen.

Hieruit volgt dat de betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging die gestipuleerd werden in de wet van 15.12.1980, artikel 40bis, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kinderen, waaronder dat van mijnheer in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Van medische problemen is hier geen sprake.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft binnen de bij artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijnen een synthesememorie neergelegd. Met toepassing van artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) derhalve uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan. Bijgevolg kan niet worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesememorie stelt de verzoeker het volgende aangaande het eerste middel:

“2.1. Eerste middel

Aangaande het eerste middel verwijst verzoeker naar hetgeen uiteengezet is in haar inleidend verzoekschrift.

De Raad herhaalt dat hij, overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, uitspraak dient te doen op basis van de synthesememorie. De verzoeker heeft er zelf voor geopteerd om een synthesememorie neer te leggen. In deze synthesememorie dienen de in het inleidende verzoekschrift aangevoerde middelen te worden samengevat en kan de verzoeker tevens repliceren op het verweer in de nota met opmerkingen, zodat de Raad op basis van één enkel samenvattend stuk kan oordelen.

Zoals de Raad van State reeds meermaals oordeelde, omschrijft artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet de synthesememorie als een processtuk *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Het begrip *“samenvatten”* kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen betreffende justitie aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesememorie op gewezen dat *“het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”*. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing *“opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”* (Parl. St. Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de voornoemde wet van 4 mei 2007 voorzag enkel in een *“repliekmemorie”*, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. Uit de wetsgeschiedenis van de voormelde wet van 29 december 2010 blijkt dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor een administratieve overlast zorgde (Parl. St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie (Zie onder meer RvS 10 november 2015, nr. 232.853 en RvS 27 maart 2014, nr. 226.907).

Het eerste middel, waarbij de verzoeker zich beperkt tot een loutere verwijzing naar het middel in het inleidende verzoekschrift zonder zelfs aan te geven welke rechtsregel(s) zou(den) zijn geschonden, is dan ook onontvankelijk.

3.2. De verzoeker zet in zijn synthesememorie het volgende uiteen aangaande het tweede middel:

“Tweede middel

In haar nota met opmerkingen slaagt verweerster er nog steeds niet in om de schending van artikel 8 EVRM te weerleggen.

Verzoeker woont al geruime tijd met zijn gezin, bestaande uit zijn partner mevrouw E. en haar 3 kinderen. Daarenboven heeft verzoeker samen met mevrouw E. een gemeenschappelijk kind. Zij waren eerst gehuwd. Na de niet erkenning van hun huwelijk hebben zij een verklaring wettelijke samenwoning gedaan. Dat zij samenwonen kan niet tegengesproken worden. Dit wordt door tal van elementen aangegeven. Verweerster weet zeer goed dat verzoeker op het echtelijk adres samenwoont met mevrouw E. en zijn gezin.

Verzoeker is gekend door zowel de sociale instellingen als de buren als zijnde de vader binnen het gezin. Verzoeker staat in voor het huishouden binnen het gezin en brengt de kinderen naar school en

haalt hen terug af. Verzoeker is een onmisbare factor binnen het gezin. Het kan niet zijn dat verweerster al deze elementen gewoonweg negeert.

De stukken uit het dossier tonen zeer duidelijk aan dat verzoeker en zijn echtgenote, een familiale band hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dit kan verweerster onmogelijk weerleggen.

Het tweede middel is bijgevolg ernstig.”

Uit deze uiteenzettingen blijkt dat de verzoeker de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM weerhoudt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal echter niet enkel het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, maar zal ook concreet moeten uiteenzetten op welke wijze de door hem bestreden beslissingen het recht op bescherming van zijn privé- en/of het familie- en gezinsleven schendt.

In casu beroept de verzoeker zich op een gezinsleven in België met zijn partner, haar drie kinderen en hun gemeenschappelijk kind. De verzoeker zal met andere woorden in de eerste plaats moeten aantonen dat dit gezinsleven valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en hij zal daarnaast ook moeten aangeven op welke wijze de bestreden beslissingen een inbreuk teweeg brengen in zijn gezinsleven die strijdig is met de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

De Raad stelt echter vast dat de verzoeker zich in wezen beperkt tot een loutere argumentatie omtrent het bestaan van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Echter, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, wordt het bestaan van een dergelijk beschermenswaardig gezinsleven door de gemachtigde niet betwist. In de bestreden akte wordt desbetreffend immers het volgende gesteld: *“het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kinderen, waaronder dat van mijnheer in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden.”*

Er werd zodoende in de bestreden akte wel degelijk een belangenafweging opgenomen aangaande verzoekers gezinsleven.

De Raad licht verder toe dat de verzoeker zich in een situatie van eerste toelating bevindt, aangezien hij niet eerder werd toegelaten tot verblijf. In dit geval oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen inmenging is in het gezinsleven en geschiedt er dus ook geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op het gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en/of te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging lijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106). Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135).

De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden akte wel degelijk een belangenafweging heeft opgenomen aangaande verzoekers gezinsleven. Hierbij wordt in de eerste plaats gesteld dat het de verzoeker en zijn gezin vrij staan om zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. De verzoeker weerlegt dit op geen enkele manier.

Nu de verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat de vermeende inmenging in zijn gezinsleven als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd, is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond (RvS 18 juni 2014, nr. 10.585 (c)).

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE